דייג העלים

אגדה אלבנית

המקצוע של דייג אינו קל, וקורה לעתים שלמרות מאמצים רבים הים אינו רוצה לפרנס אותו.
הסיפור הוא על משפחת דייגים שחיו על שפת הים. אבא הדייג בקושי יכול היה לפרנס את חמשת הילדים שלו, ואישתו חולה וחלשה לא יכלה לעזור לו בהרבה. וכך קרה שכבר עשרה ימים כלום לא נתפס ברשת שלו, אפילו לא הדג הקטן ביותר.
"זה לא צודק" אמרו אנשי הכפר "כי הוא עובד טוב וחרוץ וגם דייג מעולה" אך הם בעצמם היו עניים מאוד ולא יכלו לעזור לו בהרבה. הילדים הלכו רעבים כבר ימים אחדים, ואבא שלהם חשב לעבור לעיסוק אחר, אך לבד מהדייג לא ידע כל מקצוע.

יום אחד עבר בכפרו מלך ושמע את הילדים הבוכים ללחם. הוא התעניין במשפחה והחליט לעזור להם.
"אעשה משהו בשבילך" אמר לדייג "אך זאת בתנאי שתישאר במקצוע שלך. אל כן תצא לים וכל פעם שתוציא דבר מה ברשת תביא אלי, ונשים זאת על מאזניים, ובצד שני אשים מטבעות זהב בשווה משקל, והן תהינה שלך."
דברי המלך עודדו את הדייג והוא שוב יצא לים. שלוש פעמים הטיל את הרשת שלו והוציא אותה ריקה, ללא דג הקטן ביותר. "אני מקולל" אמר לעצמו "אנו נמות מרעב." הוא רצה לאסוף כבר את הרשת ולחזור הביתה, אך החליט להטיל אותה עוד פעם האחרונה. וכשהוציא אותה מצא בה עלה של עץ אלון, נבול ואכול על ידי המים המלוחים. הוא כבר רצה לזרוק אותו, אך חבר שהיה בקרבתו אמר "למה שלא תביא את העלה למלך? הוא לא דיבר על דגים. הוא אמר להביא את מה שרק תמצא ברשת."

"הוא יחשוב שאני לועג לו, ואולי ייעלב ויעניש אותי."
"לא, הוא לא יעשה זאת. הוא מלך טוב-לב. ואני מוכן להעיד שדגת את העלה."
הדייג היה כבר מאויש לגמרי, אך שם את העלה בכיסו ויצא לדרך לארמון המלך.
כשהמלך ראה את השלל התחיל לצחוק "ידידי" אמר "עלה זה כה קל שלא יזיז אפילו את כפות המאזניים. אבל מאחר שבאת כבר, הבה נעשה ניסיון."
הדייג שם את העלה על כף המאזניים, וזו ירדה, כאילו גוש עופרת היה מונח עליה. כולם השתוממו מאוד אבל אנשי אוצר המלך התחילו לשים זהב על הכף השניה. המזכיר קרא בקול רם "סקווין אחד, שני סקווינים, שלושה סקווינים.." והמאזניים לא זזו. רק כאשר שישים מטבעות זהב הונחו על הכף השניה הכף עם העלה התחיל להתרומם.
הדייג חזר הביתה עם אוצר שלם ומשפחתו לא סבלה יותר רעב. אבל המלך שמר את העלה. הוא הזמין לארמונו את כל מדעני הארץ. הם בדקו את העלה ימים ארוכים ובסוף נאלצו להודות שמלבד משקלו הרב אין בעלה שום דבר יוצא דופן.
בוודאי, חשדו בדייג שהוא אשף או קוסם, אך אלה שהכירו אותו מילדותו העידו כי לא יתכן הדבר. הוא תמים מדי כדי לעסוק בכשפים. גם הוא בעצמו לא הבין כלום, ולא יכול היה להבין, כי לא זכר כבר דבר מימי ילדותו. ובהם דווקא טמון היה סוד העלה.
כאשר הדייג היה בן שלוש או ארבע, שכן עקר שתיל קטן של עץ אלון, שנבט בחצרו והפריע בעבודה יום-יומית. הילד אסף את השתיל ונטע אותו בפינה נידחת, לא הרחק מהים. עץ האלון, שבינתיים צמח והפך לאילן גדול, ניצל את ההזדמנות להודות למי שהציל את חייו. ויתכן כי היה בעץ זה משהו מהכישוף, כי מאז הדייג מעולם לא הוציא רשת ריקה מהמים.